

**RÉZ
ANDRÁS**

PARA

VALAMI MEGÉRINT

TREND

RÉZ
ANDRÁS

PARA
PARA

TREND

Borítóterv: NEMES ANITA

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:

WWW.MORA.HU

© Réz András, 2023

© Trend Kiadó, 2023

LAKATOS REGINA SZÜLETÉSÉNEK TITKAI

Lakatos Reginának hívnak. Születtem 1985. augusztus 15-én. Most mit mondjak még? Azt sem tudom, mit akarnak hallani. Ezzel az izével nem lehet beszélgetni. Azt sem tudom, hogy jó gombot nyomtam-e meg rajta. Meg azt sem, hogy minek hoztak ide, és egyáltalán hol vagyok. Nincs itt valami telefon? Ha hallanak, szólaljanak már meg, a picsába! Nézzék, engem biztosan összetévesztenek valakivel, mert értem aztán rohadatul nem fizet senki váltságdíjat. Ápolónő vagyok az Istenes Szent János belosztályán. Anyám közmunkás. Ha meg tudnak valamit az apámról, szóljanak nekem is, jó? Szóval ez az egész félreértés. Ahogy a nevem is. Legalábbis ahogy anyum elmesélte. Mondjuk, nem mindig ugyanúgy... Szóval, hogy hajnalban elment a vize, és apum akkor már a gyárban volt. Az Ipari Robbanóanyaggyárban. Biciklivel járt be. És akkor anyum átment a harmadik szomszédhoz, mert nekik volt telefonjuk. Azok meg rögtön hívták a mentőt. De mire megjöttek, már én is jöttem volna kifelé. A mentősök berakták a kocsiba anyumat, és elindultak, közben azon vitatkoztak, hogy Veszprémbe menjenek, vagy Fehérvár közelebb lenne. És akkor, ahogy anyum meséli, megrázkódott a föld. Ő meg csak annyit tudott kiabálni, hogy „reng a föld”, és elájult. Aztán már a kórházban mesélték neki, hogy a földrengés megdobta a mentőkocsit, és akkor én kipottyantam belőle. Ő meg azt látta a kórházi karszalagomon, hogy Regina. Szerinte ő sose mondott ilyet. Félrehallották. Na, most ez vagy így volt, vagy nem. Mert az anyám nézte azt a sok szirszar tévésorozatot, valahogy beakadhatott neki ez a név. Meg aztán a kórházban is nagy lehetett a kupi. Még az is lehet, hogy elcseréltek. Mert én aztán kurvára nem vagyok egy Regina. Én inkább egy Magdi vagyok. Vagy Rozi. Mindegy. Ha idetolják a képüket, szólítsanak nyugodtan Ginának. Apumra

nem nagyon emlékszem, pedig még egypár évig velünk élt. Nem házasodtak össze, de engem a nevére vett. Pár fénykép maradt róla. Elég jóképű. Mokány. Ügyes keze volt, mesélték. Az endékában dolgozott korábban. Két-három évvel a születésem előtt jött vissza. A gyárban ismerte meg anyumat. Apám valami művezetőféle volt. Ha lyukat látott, betömte. De anyámmal öt-hat évig jól elváltak. Vettek egy Wartburg kombit, és nyáron átugrottunk a Balatonhoz strandolni. Fél óra sem volt. Mintha erre emlékeznék... Aztán, mesélte anyu, apum '89 november elején kiszaladt Berlinbe, hogy bevásároljon karácsonyra ezt-azt. Többé nem láttuk. De ezt is csak hallomásból tudom. Lehet, hogy nem is így történt. Lehet, hogy összeállt egy másik nővel. Titkos ügynök lett... Hajléktalan... Milliárdos... De ehhez nekem semmi közöm. Engedjenek ki!!!

DR. GERGELYFFY TIVADAR RÁJÖN, HOGY NEM SZERETI A SAJÁT HANGJÁT

Nem ez volt dr. Gergelyffy Tivadar életének legjobb napja. Ha dr. G.T. nem óvakodott volna olyan görcsösen a szélsőséges kijelentésektől, azt mondta volna: ez élete legszarabb napja. Persze volt benne józan mérlegelés és előrelátás: nem volt rá semmiféle biztosítéka, hogy élete hátralévő – az eddiginél mindenképpen kurtább – része nem tartogat számára még ennél is rohadtabb napokat. Egy darabig forgatta magában az érzést, hátha a mostaninál is szörnyűbb napok sejtelme enyhíti az aktuális nap izonyatosságát. De ettől az érzés csak elviselhetetlenebb lett, ugyanis az általa elképzelt még rosszabb napok feltűnően hasonlítottak erre a mostanira. Amúgy semmi különös nem történt, csupán annyi, hogy dr. G.T. rádöbrent: nem szereti a saját hangját.

De kezdjük az elején. Dr. G.T. néhány nap híján hetvenéves. Nem volt ez mindig így. 1955. április 3-án hajnalban például még meg sem volt. Leendő atyja, Gergely (azelőtt Gruber) Ottó a kórházi folyosón masszírozott fel s alá. Kiszaladt újságért. Aznap reggel szokatlanul hideg volt. S bár a Szabad Nép beszámolt róla, milyen forró szeretettel fogadta Budapest népe a másnapi ünnepre hazánkba érkezett szovjet kormányküldöttséget (élén Vorosilov elvtárssal), Gergely Ottónak csak az járt a fejében, hogy ennek a sok majomnak majd jól befagy a segge ott, a Sztálin-szobor tövében. Meg az, hogy kibújhatna már a gyerek, mert bár vasárnap volt, és nem kellett munkába mennie, szeretete volna tudni, hogy a jövőben Grétával vagy Tivadarral osztják meg tágasnak semmiképp sem mondható óbudai lakásukat. Te ennél már jóval tájékozottabb vagy, Nyájas Olvasó, hagyjuk tehát a részleteket. Hiszen például az sem tarthat közérdeklődésre számot, mi lett a sorsa az aktuális lapszámnak, s hogy hány

grammal született meg a kiseded. Bár, az igazat megvallva, Gergely Tivadar eddigi élete és pályafutása sem bővelkedik olyan kalandokban, amelyek bármennyire is figyelemre méltóak lennének. Gyermekkorra kimondottan unalmas volt. Úgy is fogalmazhatnánk: boldog. Játszott, cseperegett, szövödmények nélkül gyógyult, semmivel sem tűnt ki, de jól tanult. Az illendőség határain belül tiltakozott atyja életfelfogása – „Tanulj meg, fiam, észrevétlen maradni!” – ellen. És észrevétlen maradt. Amikor egy-két évtizeddel később egykori gimnáziumi osztálytársai összefutottak egymással, és szokás szerint megpróbálták felidézni az osztálynévsort, náluk Fencsik után valahogy mindig Horváth következett. Tivi sikeresen érettségizett, felvételt nyert az egyetemre. Majd miután sorkatonai szolgálatát különösebb testi és lelki sérülések nélkül teljesítette, és eleget tett egyetemi kötelezettségeinek, közgazdász lett belőle.

És most torpanjunk meg egy pillanatra. Noha Gergely Tivadarnak nem voltak különleges képességei, egyvalamiben mégis kiváló volt. A tervezésben. Erre már az óvónői is felfigyeltek. Tivi ugyanis bonyolult, többlépéses levezetésben magyarázta el, miért fölösleges délután elpakolni a játékokat, miért gazdaságtalan a borsófőzeléken kívül bármi mást adni ebédre, és miért nem kívánja megverni Zsuzsit, noha bőségesen lenne rá oka. (Aztán megverte, de erre is volt egy korrekt levezetése.) És ez a folytatásban is így volt. Leszámítva Zsuzsi megverését. Annak köszönhetőe látványosnak semmiképp nem nevezhető sikereit, hogy mindent előre végiggondolt. Sok változatban. Ez az eljárás működött a gimnáziumban, a laktanyában, az egyetemen. És működött akkor is, amikor randizni kezdett. Egyik legszebb munkája volt a „Hogyan jussunk be a lányok bugyijába 17 lépésben”, s pótolhatatlan veszteség, hogy ez nem maradt fenn írott formában. Kétségtelen, hogy vaskos kötet lett volna, ugyanis Tivi valójában nem pusztán 17 lépést gondolt végig, hanem ezeknek minden lehetséges leágazását is. Lenyűgöző. Tivadar is így gondolta, amikor a sliccét gombolta. Mármint nem az aktuális lány, nem is a prütykölés, hanem a terv, amely előírásosan működött. Friss diplomásként egy mechanikai gyárban helyezkedett el, amelynek a mechanikához sok köze nem volt, ellenben katonai

akármiket gyártott. Tivadart ez a legkevésbé sem érdekelte. Imádta a táblázatokat, amelyeket akkor még nem számítógéppel állítottak elő, s néha – csak a maga kedvére – eljátszogatott a táblázat számadataival. Néhány hét múltán világossá vált számára, hogy a gyár egy csődtömeg, egy-két év alatt azonban nyereségessé lehetne tenni. És kidolgozta, hogyan fogja ezt az egészet a gyár vezetése elé terjeszteni. Ezt kifejtette Gusztinak, az egyik mérnöknek, akivel addigra összebarátkozott. Guszti sok-sok érdekes dolgot mondott neki a gyár működéséről. Ezen értesülések nem tartoztak a „különben le kell hogy lőjelek” típusú titkok körébe, de világossá tették, hogy a gyár nyereségessé tétele senkinek az érdekeit nem szolgálná. Tivadar nagyon helyesen úgy döntött, mégsem szeretne semmit sem a gyár vezetése elé terjeszteni. Teltek-múltak az évek. Szülei elváltak, az apja elköltözött, ő viszont maradt. Elég kényelmesnek találta így az életet, hiszen az anyja főzött-mosott rá (akkor még nem ismerték a ‚mamahotel’ elnevezést), különösebb tervei a saját életét illetően nem voltak. Az illendőség kedvéért olykor megdöntött egyet-egyét az irodistalányok közül, de tartósabb kapcsolatra nem vágyott. (Megtervezte, levezette – egyik változatnak sem volt jó a vége.) Ha unatkozott, tervezgetett. Gorbacsov hatalomra jutása után mindenki azt mérlegelte, mi lesz most a világgal. Tivadar végiggondolta, és arra jutott, a Szovjetunió nem szűnhet meg. (Néhány évvel később töredelmesen beismerte, hogy tévedett. De most, hetvenévesen elégtételt érzett: mégsem tévedett.) Aztán egy kimondottan szép napon Guszti elhívta sörözni, és elővezetett egy érdekes tervet. Egy vállalkozást vagy valami affélét, amely behozná az országba azokat a szerkezeteket és alkatrészeket, amelyeket a nyugati hatalmak stratégiai megfontolásból nem kívántak eladni a vasfüggöny keleti oldalán lévőknek. Ehhez pedig szüksége volt pénzügyekben és vonatkozó jogszabályokban jártas partnerre, aki ráadásul angolul és németül is tud. Tivadarra. Számoltak. Levezették. Megcsinálták. És ezzel Tivadar szemérmetlenül sok pénzt keresett. Guszti pedig felfoghatatlanul sokat. De engedd meg, Figyelmes Olvasó, hogy ne kövessük Guszti életének további alakulását. Nem mintha nem lenne érdekes, és nem

lenne mit mesélnünk privatizációs kalandjairól, a hatalomiparral való intim kapcsolatáról, és annak az indokínai településnek a domborzati viszonyairól, ahol utoljára látták – több részletben. De hagyjuk a részleteket, a mi történetünk – legalábbis egyik szála – Gergely Tivadar életét követi, amely hamarosan látványos fordulatot vett. A fordulatot Gabinak hívták.

Ha ez egy romantikus regény lenne, azt mondanánk: szerelem első látásra. Csakhogy ez a regény nem romantikus, ezért inkább úgy fogalmaznánk: felismerték, hogy egymáshoz illenek. Gabi nemrég tért vissza Angliából, ahol Soros-ösztöndíjasként tanulmányozta a marketing, a média és a politológia tudományát. És kurvára szeretett volna csinálni valamit. És Tivadar sem találta különösebben mulatságosnak az életét. Nem a buja vágy rántotta össze őket, mert Tivadarból ez hiányzott, Gabi pedig a buja vágyat sok mindenre felhasználható és kihasználható gyarlóságnak tekintette. Ehhez képest jól kijöttek egymással. Tivadar megvette egy budai ikerház felét, és összeköltöztek. Gabi pedig elkezdett felépíteni egy sikeres embert. Ez lett volna Tivadar. Ha arra vagy kíváncsi, Gabi miért nem önmagából kívánt sikeres embert építeni, akkor gyanítható, hogy nem Magyarországon élsz. Gabiban pezsgett a vágy, hogy a külhonban tanultakat egy kisdoktori vagy akár nagydoktori léptékű munkában csillogtassa meg. Azzal kezdte, hogy rádumálta Tivadart egy aprócska névváltoztatásra. Végül is a Gergely és a Gergelyffy között alig van különbség. (A Gruber–Gergelyffy távolság már kicsit nagyobb.) Aztán elcipelte mindenféle összejövetelekre, ahol a készülődő új hatalom iparosai serényen tervezgettek, bár képességeik messze elmaradtak Gergelyffy Tivadar ez irányú képességei mögött. Aztán valahogy elterjedt, hogy Tivadar a háromszéki Gergelyffy család leszármazottja. (A „valahogy”-ról Gabi részletesebben tudna beszámolni, ha tudnánk, most éppen hol érhető el.) És nem telt sok időbe, hogy az egyik friss pártocská felfigyeljen rá. Éppen szükségük volt egy székely nemesre. (Köztünk szólva, nálunk nincs olyan párt, amelynek ne lenne szüksége egy, esetleg több székely nemesre.) Gabi elégedett volt, de tudta, hogy ez még csak a kezdet. Tivadart meghívták különféle nemesi bálokra, de a bálozásról hamar leszoktak, amikor

világossá vált, hogy a meghívottaknak kevesebb a befolyása, mint a foga, noha abból sem volt sok. Nem igazán tudtak bekapcsolódni a nemzet sorsáról folytatott mélyenszántó beszélgetésekbe („Mondd, Tivadar öcsém, találkozta-e mostanában Klára nénéddel? Kilencszázharmincban ő volt a vármegye szépe...”), és Tivadar lábát feltörte a karmazsin csizma. Aztán jött a szélesebb nyilvánosság. A kor mértékadónak tartott társasági magazinja. Harmincas, jó kiállítású, több nyelvet beszélő közgazdász, székegy nemes, vállalkozó – a kor gyermeke. Néhány szép mondat a feleségről (addigra összeházasodtak), aki egyenrangú társ. Gabi elégedett volt a saját írásával. Tivadar élete pedig sínre tétetett, amelyen magabiztosan gördült három és fél évtizeden át. Bekerült a minisztériumba, a miniszterelnökséghez, jelentős állami vállalat vezérigazgatója lett, majd elnöke, mindenféle igazgatótanácsok tagja. Aztán végül – változtak az idők és kormányok – a sok mindemből maradt egy kis miniszteri biztosság, ahol már végképp nem volt feladata. És akkor elküldték nyugdíjba. Kérlek, ne tedd fel a közösségi hálóra, hogy gyűjtést kezdeményezel Gergelyffy Tivadar kisnyugdíjas javára. A nyugdíja pofátlanul magas, és vannak megtakarításai. Itt-ott. Azért érzi magát rémesen, mert semmi dolga az égardta világon. Nincsenek telefonhívások, rövid és hosszabb üzenetek, nem folyamodik senki segítségért, és semmit nem kell aláírnia. Amikor ezzel szembesült, mozgósította kicsit berozsdált, de nyomokban még fellelhető képességét, és elkezdte tervezgetni az öregkorát. Mindegyik változatnak rossz vége volt. Újratervezett. Abból indult ki, hogy ha nincs is tökéletes változat, a korrallal gyarapodó kellemetlenségeket talán enyhíteni lehetne. Az egyik modell tartalmazta a romló látást. Ebből fakadóan az olvasás várható nehézségeit. Ami persze nem gond, hiszen a te gépeden/kütyüdon is ott van az az alkalmazás, Korszerű Olvasó, amely tetszés szerinti szöveget felolvas – általad kiválasztott hangon és nyelven. Tivadar úgy egészében sem szerette a géphangot, a választható „felolvasóktól” pedig undorodott. Ezért néhány hete úgy döntött, majd ő felolvassa magának kedves könyveit. Elsőként a Bibliát. Szépen haladt. Aztán amikor József és Potifárné történetéhez érkezett, belehallgatott az addig fölvetett anyagba. És rádöbbsent, hogy ez az ötlet baromság. Öntetszalgés. Rádadásul nem

szereti a saját hangját. Érthető. Többnyire így vagyunk ezzel mindannyian. Ha csak úgy, a levegőből jön hozzánk a saját hangunk, híján van azoknak a finom rezgéseknek, amelyeket szeretetre méltó szövegeink és csontjaink teremtenek bennünk beszéd közben. Ezért aztán fölöttébb talányos, hogy a bőbeszédű hatalomiparosok, mindenféle moderátorok, podcastsztárok és válogatott megmondók miért lelik élvezetüket abban, ha saját hangjukat hallgathatják kívülről. Meg belülről. Mindenhonnan. Na, hagyjuk a fenébe az okoskodást! Hát nem tökéletesen elegendő, ha Siri, Alexa vagy más tetszőleges névre hallgató digitális asszisztenseink elégedetten hallgatnak bennünket, és engedelmesen teljesítik kéréseinket? És kérésre akár meg is változtatják a hangunkat, ha már annyira utáljuk hallgatni.

ÉS AKKOR MOST MI LEGYEN ALÉNA DERMATOGRÁFIÁJÁVAL?

– És akkor ez ennyi?

– Mi ennyi?

– Azt ígérted, Attila, hogy megtoldod valamennyivel...

– Ne haragudj, Anita, úgy volt, hogy beesik még egy munka, de aztán...

– ...aztán szokás szerint nem esett be. Próbáld megérteni, hogy az irodavezetői fizetéséből nem tudom fizetni Aléna kezelését. A rendelőintézeti bőrgyógyász meg sem vizsgálta. A szoba tulsó végéből ránézett...

– De hát látnia kellett!

– Láttá, és azt mondta, ezzel ő nem tud mit kezdeni. Dermatoграфия. Majd kinövi. Majd, ha megjön a mensije...

– És azt mondtad neki, hogy ez valami más...? Hogy ezek a... ezek a... jelek... szóval, hogy belülről jönnek...

– Naná, hogy mondtam. Erre azt mondta, akkor biztosan valami ételallergia. Próbáltam megértetni vele, hogy ez képtelenség, mert én vegán vagyok, és a gyerek is ellenőrzött biokaját kap. Flegmán megvonta a vállát, és felírt valami mosdókenőcsöt...

– Már engem is felhívott Ildi néni, hogy csináljunk vele valamit, mert a többiek csúfolják. A gyerekek szülei meg őt nyaggatják, hogy vitesse másik iskolába a „tetskös gyereket”.

– És akkor most mi legyen? Magániskola? Honnan a kis faszomból vegyem a pénzt?

– Jó, jó, értelek, de most éppen... Szóval megpróbálok valamit, de te is pontosan tudod, hogy a szerkesztés, lektorálás, meg ezek a kis szirszar munkák hol jönnek, hol meg nem...

– És hogy áll a regényed?

– Íródik...

- Legalább kiadód már van?
- Tárgyalásban vagyok...
- Megint elhajtottak? Nem igaz, hogy mekkora lúzer vagy! Mindig is az voltál, baszd meg, és az igazi lúzer én vagyok, hogy összeálltam veled...
- Ne csináld, Anita! Már két éve elváltunk...
- Most nem rólam van szó, hanem a közös gyerekünkről. Ne integess, nem fogok megint bőgni. Azt nem tudom, látod-e, Attila, hogy én mindent megteszek. Veszem neki a méregdrága tibeti göncöket, minden, ami tanúsított natúr és bio, a háromszorosába kerül...
- De ha ez sem segít...
- Ja! Akkor majd leszárom!
- Szerintem egyébként meg jól van... Normális, okos kislány...
- Nem te vagy velem! És amíg velünk voltál, akkor sem volt jobb. Nem szeretted igazán... Csak nyűg volt... Nem bőgök...
- Hidd el, hogy fontos nekem... És minden jobbra fordul... Csak most másfajta regényekre van kereslet... Hazafias regényekre. Meg korszerűen újraértelmezett történelmi regényre... Magyar szentek, Trianon... Ilyesmi...
- Akkor írd olyat! Legalább próbáld meg! Hozd rendbe azt a szétbaszott semmilyen életedet! Egy lyukban élsz, gondolom, nőd sincs...
- Ahhoz végképp semmi közöd...
- Szerintem meg igen, mert biztos engem hibáztatasz ezért is... És azt gondold, hogy Aléna miattam ilyen. Pedig a génjeimről nem tehetek... És az sem biztos, hogy nem a te génjeid...
- Én csak azt mondtam, hogy Goldstein nagyinak olyan világítónak fehér bőre volt... De nem állítottam semmit... És még abban sem vagyok biztos, hogy dermatográfia, mert akkor csak külső behatásra jönnének elő ezek az izék. És tanácstalan vagyok, mert ez az egész olyan, mint az írás a falon Dániel könyvéből, csak ez az írás a kislányomon jelenik meg... És néha aludni sem tudok...
- Szarom le. Több időd marad dolgozni. Mi lenne, ha néha nem csak magadra figyelnél?
- Figyelj, én megteszek mindent, és megpróbálok pénzt szerezni...
- Ne próbáld, szerezz!

BEVEZETÉS A TARTALOMFEJLESZTÉSBE

B. Attilának hívnak, de ebből csak az Attila igaz. (Egyébként talán az sem.) Ha megmondanám az igazi nevemet, meg kellene, hogy öljelek. Jó, csak vicceltem. Bár mégis inkább megölnélek. Ha kitudódik a nevem, azzal a szerződéselem érvényét veszti, én pedig bukom azt a pénzt, ami egy bankszámlán gyarapszik hétről hétre. Elég rendes pénz. Ha kézhez kapom, Amerikában fogom kezeltetni a kislányomat. De csak akkor kapom kézhez, ha a megbízó lezárja a szerződéselem. Addig meg csak a számlakivonaton követhetem, mennyit fizetnek a munkámért. Hogy mikor jár le a szerződéselem, azt viszont nem tudom. Az Összekötő minden kedden megjelenik, elmondja, mit akar a megbízóm, megmutatja a számlakivonatot, és elhúz. Semmi írás, semmi elektronikus nyom. Illetve valaminek csak lennie kell, mert a lakásom totálisan be van kamerázva, mikrofonozva. De lehallgathatatlan és kinyomozhatatlan. Állítólag.

Ha most egy tökös duplanullás ügynököt képzelsz magad elé, rossz nyomon jársz. A kovid alatt felszedtem pár kilót. Nyaralni sem voltam. Kivéve, amikor a Megbízó küldött el. Nem is nagyon lett volna miből nyaralni mennem. A szerződéselemben van egy bekezdés, amely arról rendelkezik, hogy a Megbízó fizeti a mindenkori bruttó átlagbért, plusz a gyerektartás összegét – készpénzben. Pontosan már nem emlékszem, mert az én példányomat biztonsági okokból a Megbízó őrzi. És ebben van leírva az úgynevezett „prémium” is. Ez ad ugyanis értelmet az egésznek. Nem egészen két év alatt egy kisebb lakás ára gyűlt össze rajta. Egyébként az átlagbér tökéletesen fedezi az én átlag alatti életemet. A lakás egy ócska lyuk. A nagyanyám lakott itt, amíg – a lehető legszerencsésebb pillanatban – örökre el nem távozott. Na, ebben a mondatban két kínos fordulat is van. Az „örökre eltávozott” modoros megszépítése

a halálnak, és készülő regényemben természetesen nem fordulhatna elő. A halállal kapcsolatosan szerencsés pillanatot emlegetni meg szemenedett cinizmus. Pláne, hogy a nagyanyámról van szó, aki szeretett is, amíg megismert. Amikor meghalt, éppen a válásunk közepén jártunk. Arról viszont fogalmunk sem volt, technikailag hogyan válunk el ágytól-asztaltól, mert a lakás, amelyet Anita a nagyanyjától örökölt, s egykoron már egy leválasztást megért, további darabolásokra alkalmatlan volt. A helyiségeken való osztozkodást pedig Anita kategorikusan elutasította. Egyebek között azzal, hogy már a pusztja jelenlétem is jóvátehetően rombolhatja Aléna pszichéjét. A békés egymás mellett élésre nem volt esély. Továbbá arra sem, hogy valahol béreljek egy lakást vagy egy szobát, mert akkor éppen nem nagyon volt munkám. Tapintatosan fogalmazva: karrierem ereszkedő ágon volt. Pontosan fogalmazva: totális csőd. Akkor kerültem ereszkedő ágra, amikor az „őszi nagytakarítás” zajlott. A kormányzat úgy döntött, hogy a kulturális intézményekben új, megbízható, lojális emberekre cseréli le a korábbi vezetőket. Ezt egymás között csak „fertőtlenítésként” vagy „csótányirtásként” emlegették. Nem voltam vezető. Múzeumpedagógusként dolgoztam, de az új vezető minden „fertőzésgyanús” egyedtől meg akart szabadulni, hogy helyükre a saját megbízható, lojális embereit ültesse. „Járványügyi intézkedés”, mondta a főnök, és sajnálkozóan széttárta a karját. Nem mintha sajnálta volna. Kirúgtak. Sok minden nem változott. Ugyanazt a munkát végeztem távmunkában – külsősként, feleannyiért. Amíg az újak bele nem tanulnak... Az újak aztán rájöttek: senkit nem érdekel, hogy beletanulnak-e, vagy sem. Szóval beköltöztem nagy lakásába. Ahogy volt. Kitakarítottam, de a kiült fotel, az üvege fogyott kredenc és az öregszag maradt. A következő időszakról nincs mit mondanom. Anita a gyerektartást követelte, miközben én alkalmi melókból éltem. Hamburgerező, lektorálás, mosogatás, autómosás, ügyfélszolgálat. Ilyesmik. A kovid alatt a futárkodással próbálkoztam, de nem vagyok nagy bringás. Ez érződött is az általam kiszállított pizzák hőmérsékletén. Volt úgy, hogy hónapokig nem fizettem a gyerektartást. Nem volt miből. Anitának új állása lett, normális fizetéssel, szóval a gyerek nem nélkülözött. Orvosra viszont nem futotta.

Igazi orvosra. Amikor megjelentek Aléna testén azok a fura izék, máris rohant vele a bőrgyógyászhoz, aki ránézett, és azt mondta: dermatográfia. Azonnal utánanézttem a világhálón, de valami nem stimmelt. Ennek ugyanis az a lényege, hogy ha valami külső hatás éri a dermatográfias bőret, az kipirosodik, megduzzad, és csak nagyon lassan tűnnek el a nyomok. Szóval, ha egy tompa tárgyjal írsz vagy rajzolsz a bőrre, az vagy fél órán át ott marad. Túlérzékenység. Allergia. Aléna bőrén azonban olyan jelek mutatkoztak, amelyeket senki és semmi nem rajzolt oda. Aztán az állami rendelők lehúzták a redőnyt. 2024-re adtak időpontot. Anita minden elképzelhető alternatív szemfényvesztőnek megmutatta a gyereket. És ezek mind mondtak valami baromságot, és Anita-ra sózták a porokat, oldatokat, dél-amerikai gyomnövényeket, kristályokat, amuletteket... Még az a látó volt a legrokonszenvesebb, aki megállapította, hogy Aléna indigógyerek, és a jeleket tekintsük isteni áldásnak, mert azok a jelek egy kvantummező kivételülései. Ő nem adott ugyan semmiféle varázsszert, de közölte, hogy érdemes lenne negyedévenként megismételni az aurovizsgálatot és az energiaszint-ellenőrzést.

Aztán megváltozott az életem. Felhívott egy pasas, hogy üljünk le egy beszélgetésre, mert talán tudna nekem valami munkát. Alig ismertem rá. A „fertőtlenítés” idején került a múzeumba. Tőle kaptam a külsős munkákat, amíg kaptam. De most tényleg nagyon másként festett. Nagyon divatos rövid zakó, precízen tervezett borosta, ménkű drágának tűnő karóra. Gratulált. Mindig is nagyra értékelte a munkámat. Az íráskészségemet. Aztán közelebb hajolt. „Ez a munka teljes titoktartást követel. Senkinek nem dumálhatsz róla. És még csak nem is utalhatsz rá.” Most éppen ezt a szabályt rúgom fel. Nem szaporítom a szót: hivatásos troll lettem. Kaptam egy gépet, amelyen minden előre be volt állítva, és trollkodnom kellett. Volt rajta egy ismeretlen alkalmazás, amely állandóan frissült, és megadta azokat a beszélgetéseket, felületeket, ahol dolgom volt. És az álneveket is. Pár hónapig csináltam. És még élveztem is. Valami különös erőt éreztem, amikor a nálam műveltebb és tudósabb emberek eszmecseréjét egyetlen jó mondattal vagy egy kétlépéses trükkel szét tudtam zúzni. Kiposztoltam például egy idézetet arról, hogy olyan

nemzeti érzés nincs, amely nyereszkesedésen alapszik, meg hogy az éljenzéstől nem leszünk jó hazafiak. Szerettek. Aztán gyorsan kiposztoltam, hogy a gondolatok a Mein Kampfból valók. És akkor elszabadult a pokol, én pedig hátrádóltam a nagy megviselt székén, és vigyorgtam. Mint a moziban, amikor a boltban vagány srácok és kigyúrt fekáék sétálgatnak a polcok között, és belép egy nyeszlett faszi álarcban, kezében egy pisztollyal, és azt mondja: „Mindenki a földre!” És akkor szépen lefekszenek.

A borostás pasas, az Összekötő hetente jelentkezett, és egy borítékban átadta a munkadíjamat. Semmit sem kellett aláírni. Egészen addig, amíg új ajánlatot nem tett. Mert a Megbízó elégedett volt a munkámmal. És úgy gondolta, hogy vloggerként is jó lehetnék. Nem voltam abban a helyzetben, hogy visszautasítsam az ajánlatot. Meg nem is volt az olyan rossz. Ahogy már mondtam: átlagfizetés plusz gyerektartás kápeában, és egy számla, amelyre a prémiumot utalják. És ami egyszer majd az enyém lesz. A szerződést aláírtam. Előlegként kaptam egy vastagabb borítékot. A pénz mellett egy vouchert, mely szerint be voltam fizetve egy egyhetes all inclusive török tengerparti nyaralásra. „Sok meló lesz”, mondta az Összekötő, „töltődj fel egy kicsit előtte.”

Amikor hazaértem a nyaralásból, először azt hittem, eltévesztettem az ajtót. A lakás ki volt festve, az egyik fala zöldre, új bútorok kerültek be, és új számítógép. Még körülnézni se nagyon volt időm, mert – most először – meglátogattam az Összekötőt. Azért jött, hogy megmutassa, mi micsoda a „stúdiómban”. Igen, ezt a szót használta. És hamarosan kiderült, hogy ez tényleg stúdió – bekamerázva, bemikrofonozva, és hogy a fal azért lett zöld, mert ez egy igazi greenbox, ahol majd a háttereket is meg tudom választani. A gépre telepítettek egy WALDO nevű programot, amely tényleg elképesztő. Az a lényege, hogy én a zöld fal előtt mozgok, beszélek, a WALDO pedig ezt az egészet átviszi egy avatárra. Nem egyszerű beállítani, mert az avatárt iszonyú sok elemből lehet összerakni. A testét, az öltözékét, a kellékeit, a nyelvét, a hangját. Később aztán ez könnyebb lett a DALL-E új verziójával. Nem engem látnak, hanem az avatáromat, pontosabban valamelyik avatáromat, mert ebből is akármennyit lehet szerkeszteni. Szóval ott volt Hollywood a nagy lakásában. A tartalmat

viszont nekem kellett szolgáltatom. Az összekötő annyit azért elárult, hogy a prémiumomat a kattintások és követések száma alapján kapom, és külön prémium jár, ha sikerül – így fogalmazott – „a külpiacokra is betöröm”, ami ugye nem lehetetlen, hiszen az avatárjaim a felhasználó nyelvén is képesek megszólalni.

Elképesztő lehetőség. Már évek óta írom – próbálom írni – a regényemet. A kiadókat nem érdekli. Ezzel a technikával viszont már szinte filmeket forgathatok, történeteket mesélhetek, másképpen. Újfajta epika. Ráadásul azonnali visszajelzéssel. Sokkal nehezebb volt, mint gondoltam, de ma már olyan vagyok, mint Ságvári Endre, aki a második világháború idején komcsi ellenálló volt. Aztán végül lebukott, a csendőrök bekerítették, és halálos sebesülést szerzett a tűzpárbajban. A komcsi legendárium szerint amikor a haldokló Ságvárítól a nevét kérdezték, azt felelte: „Harminckét nevem volt, találjátok ki, melyik az igazi.”

Az első avatárom *Odysseus* volt. Izmos csávó, aki arcra a fiatal Brad Pittet idézte. Összvisz egy ágyékkötőt viselt – alatta hatalmas farkokkal. Pórázon vezetett egy kutyányi küklopszot, és néha az okoskütyüjét nyomkodta. Úgy terveztem, hogy Odysseus majd mindenféle érdekességeket mesél a különböző kultúrákról, és ehhez válogatok a hátterekből. Úgy terveztem, hogy elsőre majd a „hamburgi mércéről” mesélek, arról, hogy a listák társadalma miért is torzít. De Odysseus hiába ment Hamburgba, aztán Nápolyba és Cherbourg-ba, senkit sem érdekelt. Próbálkoztam a gasztronómiával. Ez az avatár *Piroschka* volt. Bukás. Bár amikor egy kicsit átrajzoltam Piroschkát, valami halvány érdeklődés már mutatkozott. Az új avatárnak ugyanis gigantikus mellei voltak, csak egy apró köténykét viselt, amely alatt elképesztően szőrös volt. Néha megfordult, és a hátsóját mutatta a kamerának, miközben a pastramiról mesélt. Elismerem, hogy ezt még elég nehezen mozogtam le, és nem tudtam, mit kezdjek a csöcseimmel. A következő héten elmondtam az Összekötőnek, hogy még nem érzem magam elég erősnek. Biztatott. Azt javasolta, hogy válasszak keményebb, megosztó témákat: homoszexualitás, antiszemitizmus, migráció, nemzeti önállóság, az iszlám térhódítása, terrorizmus, a liberálisok diktatúrája, alternatív történelem, új gyógymódok,

rejtélyek... Még azt is felajánlotta, hogy a „srácokkal” készített nekem egy pár ütős avatárt, és átküldi. Néhány hét vergődés után két avatár beindult. Először az *Emese, a buzik pörölye*. Emese úgy nézett ki, mint egy walkür és Red Sonja keresztezése. Pörölye ugyan nem volt, de egy hatalmas páncélozott műfaszt lengetett. Már az első bejelentkezése is – *Miről ismerjük fel a buzikat?* – elsőpró siker volt, úgyhogy ezt heteken át folytatni kellett. A *Buzivírus* húszmillió fölött teljesített. Hatalmas vicc volt ez is. Arra épült, hogy egy titkos laboratóriumban a tudjukkik kifejlesztettek egy olyan vírust, amely megfertőzi az egészséges férfiakat, és homárt csinál belőlük. Örültem a sikernek, és az is világhosszá vált számomra, hogy a regényem, ha valaki hajlandó lenne is megjelentetni, ennek az érdeklődésnek jó, ha a tízezred részét képes elérni. Ugyanakkor pedig zavarban voltam, mert a reakciók azt sejtették, hogy nem mindenki vette észre, ez csupán vicc. Hasonlóan sikeres volt egy másik avatárom: *Fityma*. Fityma nagyon férfias, erős járomcsontú férfi. Öltözéke a honfoglaló magyarokat idézi. Jobb kezében karikás ostor, bal öklén sólyom ül. A fontosabb mondatoknál csattintottam egyet az ostorral. Az egész csupán viccnek indult. Viccsorozatnak. Fityma mindig azzal kezdte: „Van valamim, ami nektek nincs, zsidrákok”, aztán elmesélt egy zsidó viccet, persze valamilyen kontextusba ágyazva. Úgy-ahogy elketyegett, sok dolgom nem volt velem, mert a vicceket egyszerűen letöltöttem a világhálóról, az ostorcsattogtatást pedig nem volt nehéz lemozogni. Gondoltam, feldobom egy kicsit a dolgot. Elég hosszú lett, mert Fityma átment TEDx-előadóba. Elmesélte a zsidók történetét – tökéletesen újszerű változatban. Az egész arról szólt, hogy egy messzi-messzi galaxisban, a JHVH bolygón megoldást kerestek a súlyos bűnözők elhelyezésére. Ahelyett, hogy kivégezték volna őket, kerestek és sok fényévnnyire onnan találtak egy bolygót, amely alkalmas volt arra, hogy az elítéltek életben maradjanak, de soha ne tudjanak hazatérni. Ez a fegyencbolygó a Föld, az elítéltek pedig a zsidók, akik a Földön ugyanúgy deviánsok, mint ahogy a JHVH bolygón is azok voltak. Na, ez örült nagyot szólt. Folytatnom kellett. A folytatásban Fityma elmagyarázta, hogy a JHVH uralkodótanácsa már az első fegyencek – zsidók – áthozatalakor kiépített a Földön egy kvantumenergia-bázist, hogy

teleportálással is ide tudják küldeni a bűnözőket. És ez a bázis a mai napig működik. Ezért van az, hogy bár a zsidókat a történelem során folyamatosan üldözték, ritkították, mégsem fogytak el. Jön a távolból a bűnöző-utánpótlás. Ezt már iszonyú sokan osztották meg, ezért Fityma még leleplezte a kvantumenergia-bázist is. Ez ugyanis a Pilis hegység alatt van nagyon mélyen. És amikor azt mondják, hogy ott van a Föld szívcsakrája, nem tévednek, mert ez egy számunkra ismeretlen, de roppant erejű forrás. Jó energia. És azért van olyan mélyen, hogy a zsidók ne férjenek hozzá, mert arra használnák, hogy visszatérjenek, és pusztulásba vigyék a bolygójukat. Hiszen itt, a Földön is ezen mesterkednek. És ha valaki elmegy a Pilisbe, és kellőképpen megvilágosodott személy, érezni fogja ennek a pozitív energiának a mélyből feltörő jótékony sugárzását. Felfoghatatlan siker volt. Nem győztem folytatni. Fityma aztán jól elmagyarázta, miért nem esznek disznót a JHVH bolygón, meg hogy a zsidók nyálában van egy enzim, amely az aranyat is oldja, meg azt is, miért van annyi világhírű zsidó zenész. Fityma feltárta, hogy a zsidók másként érzélik a rezgéseket, sőt, az általuk keltett rezgésekkel képesek manipulálni másokat. Ha ráadásul még abszolút hallásuk is van, meg tudják változtatni az anyagok szerkezetét. Ahol átvették a figurát, persze igazítottak rajta. Az amcsiknál Fitymából 4skin lett. Sok országban pedig a Pilis helyett a saját szent hegyük neve hangzott el. Óriási vicc volt. Bekerült az év tíz legjobb konteója közé. A visszhangja azonban nem volt egyértelmű. Voltak, akik durván nekimentek Fitymának, és követelték, hogy vegyék le a világhálóról mint antiszemita uszítást. Az internet őreit nem zavarta. Akkor éppen azzal voltak elfoglalva, hogy azokat tiltogassák le, akiknek kétségeik voltak a vírus okán hozott intézkedések jogosságával vagy a vakcinázással kapcsolatban. Biztos, ami biztos, gyorsan csináltam egy új avatárt. Ő lett *dr. Dornbusch*, az Univerzum-felügyelő Intézet tudósa, aki leszögezte, hogy Fityma (4skin, Vorhaut, PrePuzio) elmélete csupán egy vicc, és nevetni kellene inkább rajta. Dr. Dornbuschnak azonban nem volt sikere, pedig nagyon jó fazon volt, leginkább a német expresszionista film megszállott tudósaira emlékeztetett. Meg egy kicsit Christopher Lloydra. Töröltem. A *Mirrorista* viszont még mindig jól

működik. Ő egy migráns terrorista, akit Sacha Baron Cohen Boratjáról mintáztam. Mirrorista törve beszél minden nyelvet. Pontosabban szólva ő nem is nagyon beszél, csak átkozódik és fenyegetőzik. Lényegében a teljes magyar káromkodáskincs sűrűsödik benne. A más nyelvű változatai ezért egy kicsit színtelenebbek. Így is nagyot szólt, mert minden értelmezhető mondata az Európai Unió ellen irányult. Százezrek tiltakoztak, és ez csak növelte Mirrorista követőinek a számát.

Szóval az én történetem sikertörténet. De nem leplezhetem le magam. Egy kövérkés, nap nem látta faszi vagyok, aki csak nagy ritkán dugja ki az orrát a nagymama lakásából – a stúdiójából –, és még a volt feleségének és a kislányának sem mondhatja el, hogy ő nem egy lúzer, és hogy egy szép napon, amikor a szerződése lejár, más lesz az élet. Most egy finomabb történeten dolgozom, *A csodák földjén*. Az avatárom itt egy bajszos bácsi lesz népviseletben. Talán háromszéki öltözetben. A botjára támaszkodva mesél, néha megpödríti a bajszát. Jó lett volna, ha pipázik is, de a dohányzást azonnal letiltják minden felületről. Az első története egy székely kislányról szól, akinek megjelent Rafael arkangyal, megérintette, és másnap a családja azt látta, hogy a bőréen veres rovásírással kiütközött a székely himnusz.